

Beste gelovigen hier verzameld binnen de pastorale eenheid HH Dimpna en Gerebernus.

Enkele weken geleden sprak ik met een lid van het team van de pas opgerichte pastorale eenheid Maria Magdalena (Mortsel en Edegem). Hij vroeg me hoe dat nu liep daar in Geel nu het twee jarig bestaan wordt gevierd ik zei dat het een fantastisch was. En wel om twee redenen.

Het is ongelooflijk verrijkend en boeiend om samen te komen met de geloofskernen her en der verspreid in deze Barmhartige stede. Het doet deugd dat al de verhalen kunnen klinken vanuit de verschillende parochies, onderwijsinstellingen, de ziekenhuizen, de woon en zorgcentra, de ledenorganisaties. En het fijne daaraan is dat we op de duur niet meer spreken over de verschillen maar over wat ons bindt. Het is niet de kerk van Petrus of van Paulus of die van Ten Aard of van Sint Dimpna maar het is de kerk van de heer Jezus Christus. Op de uitnodiging voor deze viering stond het ook

...En iedereen hoorde de andere spreken in zijn eigen taal

Waar geloof in deze westerse wereld meer en meer weg gehouden wordt van het publieke forum, krijg je adem en een kloppend hart als je samen kunt praten en bidden en zingen en vieren met gelovigen rondom je heen.

Het zijn er minder dan vroeger, dat is waar en kerken lopen leeg en worden gesloten en parochies fusioneren. Maar als je dit bekijkt vanop afstand, dan zie je toch tekenen van hoop. Wanneer ik het genoeg heb gehad om met ouders van vormelingen te spreken dan merk ik een openheid en vrijmoedigheid.

Ouders kiezen bewuster dan ooit voor het vormsel en vinden het belangrijk dat zij als gezin samen met de school en samen met de kerk de christelijke opvoeding ter harte nemen. Ze zijn genuanceerd als het over de kerk gaat, maar ze weten wat ze willen en spreken er vrunk en vrij over.

Jonge mensen aanspreken in het verhaal dat ons hier samenbrengt is moeilijk.

Maar als we heel goed kijken en luisteren dan zien we dat we veel moeten tonen en voorleven en niet te veel kapot praten. En geduld hebben. We hebben met de PE geleerd dat we dat geduld nog wat moet oefenen. En moeten leren van onze mislukkingen. Niet opgeven en niet te veel omkijken naar het rijke roomse verleden maar de blik richten op de toekomst.

De tweede reden dat ik de PE een goede zaak vindt is het loutere feit dat ze bestaat. Wie vandaag 'christen' is, voelt zich minder dan vroeger een 'parochiaan'. Gemeenschappen van enkel plaatselijke 'parochianen' hebben amper toekomst. Zeker voor zoekende gelovigen, jongeren of gezinnen

overweegt de kwaliteit van een ontmoeting op de afstand om er te geraken. Hoe kunnen wij mensen samenbrengen op de huidige schaal van het sociale leven? Hoe kunnen christelijke gemeenschappen een actieve rol spelen in het sociale leven waar het zich vandaag afspeelt? Dat zijn vragen voor het team van de pastorale eenheid en zijn medewerkers. DE PE moet een warm opvangorgaan zijn waar mensen met een groot hart proberen richting te geven aan de levende kerk. Kijk herders moeten hun schapen wijden anders lopen ze verloren. De herders zijn onze priesters en leken en pastoraal werkers die de gelovigen en rand gelovigen en alle anderen in Geel een opvang geven als ze niet meer weten waar en hoe. Niet alleen met de organisatie van de vieringen en gebedsdiensten maar ook met te luisteren naar wat zich aanbiedt en nabij te zijn. Bijvoorbeeld wat kunnen we betekenen voor jongeren vandaag en voor hun scholen waar ze vertoeven? Of hoe kunnen we de ledenorganisaties die tot die christelijke familie behoren, helpen met de inspiratie die hen zo groot gemaakt hebben en wat kunnen we van hen leren. Wat moeten we doen met een kerkfabriek die geen volk meer vindt. Hoe gaan we om met de armen en kansarmen in Geel. Wat nemen we mee van hen...? Maar ook gewoon er zijn fysiek én digitaal :voor nieuwkomers en oude mensen, voor jonge moeders en vaders en nieuwe koppels, voor zieken en eenzamen, voor zinzoekers en verbitterden, voor onze naasten en voor ons zelf.

Deze reflecties brengen me tot het afsluitende punt. Die is gebaseerd op een fundamenteel vertrouwen en hoop dat er altijd mensen zullen gevonden worden die bij elkaar komen verenigd in Jezus Christus en die kerk zullen maken waar plaats is voor iedereen. Het stemt me dankbaar. Onze bisschop eindigt op deze manier zijn vernieuwde uitgave over de PE: *“Toverformules of mirakeloplossingen hebben we niet. We kunnen geen oplossingen afkopen. We staan zelf op wankelende benen. We hebben slechts ‘de naam van Jezus Christus’ om verlamde mensen en een verlamde kerkgemeenschap overeind te helpen. Dat ‘de naam van Jezus Christus’ tot wonderen in staat is: dat is de kans die we wagen. “*

In het evangelie hebben we gelezen dat er maar ene was, die terugkwam om Jezus te bedanken nadat hij zijn vertrouwen had uitgeschreeuwd dat hij genezen kon worden. Het was een vreemdeling. Maar iemand die de essentie doorhad. Het is de liefde van God die wonderen doet en Gods zoon wijst ons daarbij de weg.

Dat is de taal die we allen verstaan.

